

JACQUES DELILLE.

1738—1813.

WERKEN.

Gedichten: Les Jardins. — L'Imagination. — L'Homme des Champs. —
Les trois Règnes de la Nature. — La Pitié, enz.

Deze dichter, die niet alleen om zijne werken, maar ook door zijn beminnelijk karakter, zoo in als buiten zijn vaderland, eene groote vermaardheid verwierf, werd te Aigues Perse in Auvergne geboren, als de natuurlijke zoon van een advocaat, naar wien hij zich ook wel Montanier Delille noemde.

Nadat hij eerst te Lisieux en daarna te Amiens had gestudeerd, gaf hij eene vertaling van de *Georgica* van Virgilius in 't licht, die hij op zijn drie en twintigste jaar reeds voltooid, en gedurende de drie volgende jaren van tijd tot tijd nog beschaafd had. De groote opgang, dien deze vertaling maakte, deed de aandacht op hem vestigen, en Delille werd benoemd tot hoogleeraar aan het *Collège de France*. Weldra leverde hij nu ook oorspronkelijke gedichten, die hij, alvorens ze neder te schrijven, in 't hoofd uitwerkte, en in staat was geheel in zijn geheugen te bewaren.

Op eene reis, die hij eenigen tijd na zijne benoeming met den Hertog Choiseul-Gouffier naar Konstantinopel deed, ontwierp hij aan de verrukkelijke oevers der zeeëngte, welke den naam dier stad draagt, toen hij eens in Azië ontbeet en in Europa het middagmaal gebruikte, zijn gedicht *l'Imagination*.

Na zijne terugkomst werd hij lid der *Académie*, en bleef zulk een opgang maken, dat de opbrengst zijner werken, benevens zijne overige inkomsten, hem een vermogen deed verwerven, dat hem jaarlijks 30,000 livres rente opbragt. De omwenteling deed het hem verliezen op 600 livres rente na. Wegens zijne gehechtheid aan het oude regeering-

stelsel, meende hij de aanbieding van 't lidmaatschap van het pas opgerichte *Institut national* te moeten afwijzen; daar men echter verklaarde, dat zijne plaats dan tot zijn dood onbezet zou blijven, liet hij zich eindelijk overhalen.

De vreeselijke Robespierre, die hem bij iedere gelegenheid spaarde, wilde dat Delille de lofzangen zou vervaardigen voor de openlijke vereering der Godheid en der onsterfelijkheid, welke de booswicht toen nog wilde erkennen. In vier en twintig uren, dichtte Delille nu zijne *Dithyrambe sur l'Immortalité*, vol troostspreuken voor de goeden, maar met zulke bedreigingen voor de boozen, dat het gedicht de mannen des bloeds deed ijzen, en ongezongen bleef.

In 1794 wist hij Parijs te ontvlugten, zwierf eenige maanden in de Vogesen, en begaf zich toen naar Zwitserland. Hij toefde een geruimen tijd op het St. Pieters eiland, eens de schuilplaats van J. J. Rousseau, waar hij van de Berner regeering het burgerrecht verkreeg, en zijn *Homme des Champs* uitwerkte, waarvan hij het ontwerp reeds twintig jaar vroeger gemaakt, en sedert rijpelijk overdacht had. Nog vervaardigde hij in Zwitserland zijne *trois Règnes de la Nature*, welk gedicht de natuurkundige Cuvier met belangrijke aanteekeningen verrijkte.

Van Bazel begaf hij zich naar Londen, waar hij in den echt trad, en Miltons *Paradise lost* vertaalde. Getrouw aan zijne grondbeginselen, schetste hij in schoone verzen de gruwelen der omwenteling, terwijl het droevig lot van Lodewijk XVI hem klaagtonen ontlokte. Maar den overweldigder Napoleon, door duizenden verheven, kon hij geen lied wijden, zelfs niet toen hij in 1801 naar Frankrijk was teruggekeerd.

Hier sleet hij zijne overige twaalf levensjaren, waarvan hij de laatste in blindheid moest doorbrengen. In dezen toestand ondervond hij de innigste deelneming zijner vele vrienden, en de zorgvolste verpleging zijner teedere gade, die hij daarom zijne Antigone noemde.

Eer zijn naam zoo vermaard was geworden, had Delille

er steeds veel behagen in geschept het middagmaal te gaan gebruiken in den *Cadran-bleu*, een *hôtel* waar allerlei slag van menschen kwamen. Zich dan onbemerkt in een afgelegen hoekje te plaatsen, en met vorschenden blik en aandachtig oor de verschillende groepen waar te nemen, was hem een innig genot. Het had dan ook zulk een levendigen indruk bij hem achtergelaten, dat hij het in de jaren zijner blindheid nog eens wilde smaken; doch hoe kon hij er zich onbekend houden, daar hij zich slechts behoefde te vertoonen, om door een ieder herkend, en met gejuich begroet te worden. Hij zag er geen middel op, en toch zeide hij vaak tot zijne vrienden: »o, zie den grijsaard nog eens deze vreugde te verschaffen." Een zijner vrienden bedenkt eindelijk een plan. Deze noodigt verscheidene leden der *Académie*, benevens de voornaamste tooneelspelers van Parijs uit om hem behulpzaam te zijn. Zij vereenigen zich in eene groote zaal, plaatsen zich in verschillende groepen, die ieder een bijzonder slag van menschen moeten voorstellen, en daarop wordt Delille in zijn rijtuig gehaald. Reeds bij 't hooren van het eigenaardig gegons eener bevolkte zaal, voelt hij eene aangename gewaarwording. Hij plaatst zich met zijne Antigone en een vriend aan eene tafel, en bestelt den *garçon* (de eerste tooneelspeler uit Parijs) een middagmaal voor drie personen. Hoe verlustigde hij zich! Hier hoort hij kooplieden spreken; daar is men in verschil over de staatkunde van den dag; ginds weder hoort hij het uitzinnig gelach van eenige brooddronkenen. Delille kon niet denken, dat dit alles begoocheling was. Ten slotte nog ontstaat er in een hoek der zaal verschil over het beste werk van den dichter Delille, de een verhief dit, de ander dat werk, totdat er eindelijk een opstond en de gevolgtrekking maakte, dat als ieder zijner werken zoo verheven kon worden, zij allen te zamen wel te prijzen waren, en Delille een uitstekend dichter moest wezen. Tranen van aandoening vloeiden den gevoeligen ouden man, bij het hooren dezer woorden, over de wangen. Gedurende vijf uren hield men Delille in dezen gelukkigen waan; toen

echter begon hij aan de wezenlijkheid te twifelen, en nadat men hem de ware toedragt der zaak had medege- deeld, gaf hij zijn overstelpt gemoed door dankbare tranen lucht: getroffen, dat zooveel menschen zich hadden willen vereenigen om hem eenige gelukkige oogenblikken te ver- schaffen.

Diep betreurd door allen, die hem kenden, ontsliep hij op vijf-en-zeventigjarigen ouderdom. Zijne weduwe liet zijne rustplaats, op het kerkhof Père La Chaise, met een eenvoudig grafteeken dekken, zoo als hij dit, in de op- dragt van zijn gedicht *l'Imagination*, had beschreven.

JEAN PIERRE CLARIS DE FLORIAN.

1755—1794.

WERKEN.

Fables. — Estelle. — Galatée. — Numa Pompilius. — Guillaume Tell. — Gonzalve de Cordoue. — Nouvelles. — Comédies. — Don Quichotte, uit het Spaansch vertaald, enz.

Deze gevoelvolle schrijver werd in de Neder-Cevennen geboren, op het slot Florian, dat door zijn grootvader was gesticht. Onder de oogen van dezen man, wiens bouw- lust zoo veel geld had zoek gemaakt, dat hij zijnen kinde- ren slechts een onbeduidend vermogen kon nalaten, wies de teedere knaap op, en ontving, op de wandelingen met zijn hem dierbaren grootvader, die zachte indrukken van de liefelijke natuur, welke hij in al zijne werken heeft doen uitkomen.

Na den vroegen dood zijner moeder, maakte zich eene zachte zwaarmoedigheid van hem meester, die hem ge- durende zijn gansche leven bij is gebleven, ofschoon hij in gezellige kringen zulk eene vrolijke luim kon doen spelen, dat hij zelfs de ernstigste lieden opgeruimd wist te maken.

Toen hij zijn grootvader had verloren, werd hij naar de